

Murányi Sándor Olivér

JÉGTUTAJ

A mikor a szigetre költöztem, tartott még a jégzajlás. Ritkán láttam ilyet. Hatalmas szürke, sárga és fehér tömbök úsztak lefelé. A parton álltam, és bevillant agyamba: efféle táblákon én már utaztam.

- Leeseek! - ordítottam teli torokból. - Dehogyan esel! - szólt rám Pifta. - Maradj nyugton! Ne ránts bele mindannyiunkat a vízbe! - mordult egyet, majd egy vastag bottal lenyúlt a folyó aljára, hogy a meder közepére toljon minket. Kormánybotnak használta. Nem tudtam, hányan lehetünk az úszó jégtáblán. Azt sem, hogy kerültem rá. Csak arra emlékszem, hogy a tömbházunk előtt gyülekeztek a fiúk. - Gyertek tutajozni! - adta ki a parancsot a rangidős Halálka. Pifták és Stemmerék már a Küküllőn vannak! - Mindenki engedelmessé vált. Jómagam is a csapattal tartottam, öcsém kíséretében. Kalandvagyttól fűtve vonultunk a partra. Piftának nem volt foga, selyp bemutatkozása után kapta nevét a fiúktól. Stemmerrel karjukat nyújtották, hogy felhúzzanak maguk mellé az úszó jégtömbre, amely gyorsan suhant tova. Csuklón ragadtak mindketten, és megrántottak. Nem volt visszautam. Ugranom kellett. Mellettük még két fiú állt, akiket nem ismertem. Majd öcsémet is felrántották. Irtózatos volt a jégzajlás kellok közepén élni át a visszavonhatatlant; azt, hogy nincs visszaút, csak az előre van, amely előbb-utóbb, megbillenéssel, vízbe eséssel végződik. Pifta mit sem törődött ezzel, ugyanolyan magabiztossággal kormányozta a Küküllőn a tutajt, mint a Dunán a révet a harminc éve folyamodon dolgozó Zsoci. Testvére, Jocóka is felugrott mellé. Egymásba kapaszkodtunk. Lassan nem fértünk a jégtömbön, amely egyre jobban billegett a folyó közepén. A félelemtől és a bizonytalanság érzésétől kifutott lábamból az erő, leguggolni azonban nem volt hely. A parthoz közeledtünk újra, miután átjutottunk a Vashíd alatt. A part megtelt munkással, szólt a Matricagyár kürtje, hazaindult a délelőtti váltás. Az emberek csóválták fejüket, amikor különféle furcsa helyzetekben láttak minket a folyón, amely most rendkívül szélesen kanyargott le a Sétatér felé. Biztos voltam benne, hogy nem érünk szárazon odáig. A menekülésen

törtem a fejem, miközben Pifta és Jocóka Kháronként révedtek a távolba. A terepet kémlelték? Vagy az előttük haladó jégtutajokat figyelték? – Most! – kiáltotta bennem egy hang. Tutajunk majdnem a parthoz ért. Ösztönösen ugrottam le a jégtábláról, amely ettől billegni kezdett. A fiúk felkiáltottak a meglepetéstől. Nem tudom, hogyan értem talajt. Arra emlékszem, hogy végre a fagyos földön álltam, és néztem, ahogy öcsém követni próbál engem, de túl későn, mert az úszó jégdarab megint bebillent a fősodorba. Ennek ellenére is ugrott öcsém, de elhibázta. Hatalmas csobbanására szörnyülködve figyelt oda a csapat. Nyakig merült a jéghideg vízben. Úszni próbált az örvényben. Pifta rémülten kiáltva dobta ki nekem a botot a partra, amivel a tutajt kormányozta. Azzal húztam ki öcsémet, miközben a jégtáblán kitört a veszekedés Pifta gyors döntése miatt. A csapat ezzel a víz szeszélyeire lett bízva. Hogy mi történt velük, nem tudom. Végleg eltűntek, mint a gyerekkorom. Mi lóhalálában futottunk haza öcsémmel, akin pillanatok alatt jéggé vált a víz. Kabátja, nadrágja kőkeménnyé vált a jégdaraboktól. Anyám sírni kezdett, ahogy meglátta. Apám kiosztott két pofont neki. Alig bírtuk leszedni róla a ruhát. Azóta már dobos Londonban. Pifta a Conducător halála után nem sokkal végleg Spanyolországba távozott. Stemmer ellopott egy videójátékot, és emiatt egy évet ült börtönben, ami után bujdosni kezdett a társadalomban. Harminc év múlva álneven készített Facebook-profilt magának, de nem sokkal ezután a Kerekerdőben találtak rá. Felakasztotta magát. Ahányszor jeget látok, rájuk és öcsémre gondolok. Legutóbb is ők jutottak eszembe, amikor Kun Árpád meghívott Norvégiába, ahol együtt figyeltünk hosszasan egy gleccsert. Lenyűgöztek a nagy fehér tömbök, amelyek alatt turisták szelfiztek. – Ne menj közelebb! – figyelmeztetett Árpád, amikor fotómasinámmal előrébb akartam haladni. – Ütött már agyon itt fotóst a gleccsertömb. Rázuhant. Agyonnyomta. – Meglepetten álltam meg. A fagyott víz égbe meredő bálványait sütni kezdte a nap. Tetejükön jéggé fagyott a fény. Egyikük vízszintesen illeszkedett a többihez. Mintha Stemmer és Pifta mosolygott volna róla. Könny szökött a szemembe. Oldalra néztem. Mellettem a földön jókora bot hevert. Kormánybot.